

Eörsi István

„Magyar vagyok, nem turista feliratú pólók érkeztek fehér színben a Magyar Fórum Kiadóhivatalába”.

Elgondolkodtató közlemény. A „magyar” fogalmát sok mindennel szembeállították már, de a „turista” fogalmával még sohasem. Ez a trikó csak magyar felségterületen viselhető, mert a rajta pompázó bejelentés külföldön nem hozható összhangba viselőjének tartózkodási helyével. Vagy talán éppen azt szeretné tudatni a felirat, hogy a jó magyar egy pillanatra sem hagyja el hazáját?

Vagy egyszerűen azt kiabálná világgá a póló, hogy országunkat a turisták siserehada lepi el, és épp itt az ideje, hogy demonstratíven elkülönüljünk tőlük? Aachenben,

ahol jelenleg turistáskodom, nem állnak rendelkezésemre statisztikák arról, hogy országunk nemzeti jövedelmének hány százaléka származik turizmusból, hány embernek ad közvetlenül és közvetve munkát az idegenforgalom, de ezeket az adatokat tudomásom szerint nem titkosították még, könnyen hozzájuk lehet férni. Ha tehát a felirat arra buzdítana, hogy a hazai boltok és éttermek kiszolgáló személyzete bánjon barátságosabban a turistákkal, mint a feliratot póló viselőivel, akkor nemzetgazdasági szempontból ostobaságot követne el.

Érthető persze a „turista” megjelölés jelképesen is. Ez esetben a „turista” az a magyar állampolgár, aki csak látogatóba jött ide, idegenként kóvályog a megcsontított haza tájain, és a magyar fajtájú őslakosság szipolyozásából tartja fenn magát. Gátlátalan mohóság köti Magyarországhoz, nem a talajgyökér, vagy a talajrög, vagy a vérvalóság. Ezeket a

műszavakat gyerekkoromban rádióadások vagy filmhíradók útján közvetített szónoklatok plántálták belém. Vagy újságolvasmányok. Találkozhattam például velük a „Harc” című hetilapban, amelyet a borbélynál olvastam, várakozás közben. A főszerkesztő nevét bizonyára ismertem már abban az időben: Bosnyák Zoltán. A családi asztalnál szüleim együtt emlegették őt Endre Lászlóval, Baky Lászlóval és Jaross Andorral. Ők voltak e turistáskodó korban a legfőbb idegenforgalmi szakértők. A német hadsereg már elözönlötte Magyarországot, de a németek véletlenül sem számítottak turistáknak, sőt még a románok és a szlovákok sem. Az idegen turista minden kétséget kizáróan „Tarnopolból indult el”, hogy a kor reprezentatív nyilas regényének a címét használjam fel

MONDOM A MAGAMÉT

Két hirdetés

bizonyító anyagként. Tarnopolból startoltak, de az említettek nagy buzgalommal szorgalmazták, hogy továbbtűzessanak a kijelölt végállomásig, reprezentatív marhavagonokban.

Egy másik hirdetés, szintén a Magyar Fórumban, így hangzik: „Bosnyák Zoltán: Zsidókérdés. A bátor hangú műveier kivégzett kiváló magyar zsidókutató a mindmáig megoldatlan, a magyarság létét veszélyeztető tabukérdéseket ismerteti korunkban ismeretlen nyíltsággal. Ára 2200 forint.” A kiváló zsidókutató a hazai zsidókérdés egyetlen adekvát megoldásának azt tekintette, ha maradéktalanul kiirtják azokat a magyar állampolgárokat, korukra, nemükre és személyes tulajdonságaikra való tekintet nélkül, akik legalább két zsidó származású nagyszülővel

rendelkeznek. Kompromisszummentes felfogását propagáló lendületes vezércikkeit csupán azért nehéz bátornak nevezni, mert a megszálló hadsereg és a magyar kormány nem is leplezett szándékainak adtak hangot. Programjából hiányzott a jövőbe tekintő szaktudós merészsége, mert amikor ő a „magyarság létét veszélyeztető tabukérdések” megoldását a végső megoldástól remélte, és ezt a reményét félreérthetetlenül és uszító hangnemből nyilvánosságra hozta, a halálra kijelöltekkel telezsúfolt vonatok már egymás után futottak be az auschwitz vasútállomásra.

Ennek a második számú hirdetésnek a fényében egyre kevésbé hiszem, hogy tévedek, ha jelképesnek tekintem a mondást Csurka trikóján. A trikó tervezői szerint még nem jött el az ideje annak, hogy néven nevezzék a Sántát: azt az emberfajtát, mely a kizárólagosan pozitív értékhangsúlyú „magyar” szó vagy tulajdon-

ságjelző ellentétét testesíti meg. Ezért az ide kívánczó megjelölés helyett kitalálták a „turista” szót, azt remélve, hogy a megedzett közönség az efféle rejtjeles beszéd hallatán értően hegyezi fülét.

Már nem számít meglepetésnek, hogy mélyrepülésének jelenlegi szégyenletes szintjén Orbán Viktor demokratikusnak nevezi Csurka pártját. Még egyszer elolvasom mind a két hirdetést. Egymást kiegészítve, pontosan közvetítik a Csurka-féle demokrácia jellegét és tervezett magyarságteljesítményét. Csurka fehér trikókkal készül a nyárra. Nem csak az ideire, hanem a jövő évre is. Magának nyilván extra nagy méretű pólókat rendelt. De csodálkoznék, ha nem számítana a prominencia körében néhány keskenyebb vállra, véznább mellkasra is. Most már egyre kevésbé kell találgatni, hogy rajta kívül, ha az időjárás úgy kívánja, ugyan kik veszik még fel azt a trikót?